

Οι Πατέρες της Εκκλησίας για τον Μέγα Αλέξανδρο.

Από τη σελίδα [GREAT ALEXANDER.](#)

Οι Πατέρες της Εκκλησίας αναφέρονται συχνά στον Μέγα Αλέξανδρο. Έγκωμιάζουν εύμενέστατα τη μοναδική προσωπικότητά του, έχοντας βέβαια πάντοτε υπ' όψιν τους τους παλαιότερους τους Έλληνες ιστορικούς, οί όποιοι κατέγραψαν, συχνά με λεπτομέρειες, τὰ γεγονότα τῆς ἐκστρατείας τοῦ ἀξέπεραστου στρατηλάτη. Ἐπαινοῦν τὴν ἀγνότητα καὶ τὴ σωφροσύνη του, τὴ φιλόανθρωπη, συχνά, συμπεριφορά του, τὴν τιμὴ πού, κατὰ κανόνα, ἀπέδιδε στοὺς φίλους του καὶ στὴ φιλία, τὴν ἄρνησή του νὰ πιστεύει στὶς συκοφαντίες, τὸν σεβασμὸ πού ἔδειχνε σ' αὐτοὺς πού τοῦ ἐμπιστεύονταν κάποιο μυστικὸ καὶ τὴ μεγάλη σημασία πού ἀπέδιδε στὴν ἐχεμύθεια, τὸν σεβασμὸ του στὸν Θεό καὶ τὴν ἀναγνώριση τῆς δικῆς του ἀδυναμίας, τὴ φιλοπατρία του, τὴν ἀγάπη στοὺς γονεῖς καὶ στὸν δάσκαλό του, τὴν πολιτικὴ καὶ στρατηγικὴ του δεινότητα, τὴν παλληκαριά του, ἡ ὁποία ἐνέπνεε θάρρος στοὺς στρατιῶτες του, τὴ βαθύτατη ἐκτίμησή του σὲ ἀνθρώπους -ἀκόμη καὶ ἄλλης ἐθνικότητος- πού διακρίνονταν γιὰ τὴν ἀρετὴ, τὴ σοφία καὶ τὴν κάθε λογῆς ἀξιοσύνη τους. Ἐπαινοῦν ἀκόμη τὴν ἀφιλοχρηματία του, τὴν ἐντιμότητα, τὴ δικαιοσύνη του. Ἐγκωμιάζουν τὴν εὐστροφία του, τὴν ταχύτητα

λήψης καὶ ἐκτέλεσης καὶ τῶν πλέον δύσκολων ἀποφάσεων, τὸ ἀήττητό του στὶς μάχες, τὴν οἰκουμενικότητα τῶν ὄραμάτων του καὶ τὴν παγκόσμια ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ ἐσαεὶ, ἀναγνώρισή του, τὴ μεγαλοφροσύνη ἀλλὰ καὶ τὴ μεγαλοψυχία του. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ἐγκωμιάζουν καὶ τὸ ἔθνος τῶν Μακεδόνων ποὺ τὸν ἀνέδειξε, τὸ ὁποῖο ὅμως εἶναι ἑλληνικό, καθὼς ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι μὲν Μακεδὼν καὶ «τῶν Μακεδόνων βασιλεύς», ἀλλὰ ἐν ταυτῶ, ὡς Ἕλληνας, εἶναι καὶ «βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων», ὅπως, παραλλήλως καὶ μὲ τοὺς δύο τίτλους, τὸν ἀποκαλοῦν τόσο οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὅσο καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη.

Ἀφοῦ καταγράψουμε ὀρισμένες ἐνδεικτικὲς ἀπόψεις τῶν Πατέρων ἐπὶ τῆ βάσει κάποιων ἀρετῶν – γνωρισμάτων του, ἀκολούθως θὰ παραθέσουμε μεταφρασμένα ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ προφήτη Δανιὴλ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὰ χωρία στὰ ὁποῖα περιγράφονται τὰ δύο ὄραματα τοῦ προφήτη γιὰ τὸ Μ. Ἀλέξανδρο καὶ δίνεται ἡ ἐξήγηση τοῦ πρώτου ὄραματος ἀπὸ ἓναν ἄγγελο καὶ τοῦ δευτέρου ἀπὸ τὸν ἀρχάγγελο Γαβριὴλ. Θὰ τελειώσουμε μὲ τὴν ἐρμηνεία τὴν ὁποία δίνει στὴν προφητεία ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Ἡ ἀγνότητά του.

Ἀναμφίβολα, ἡ ἀγνότητα εἶναι ἡ κορυφαία ἀρετὴ τοῦ νεαροῦ στρατηλάτη, μεγαλύτερη ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴ μοναδικὴ καὶ ἀνυπέρβλητη ἀνδρεία του. Τὸ εἶχαν ἐπισημάνει αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὅπως ὁ Πλούταρχος, ὁ ὁποῖος γράφει ὅτι ὅλοι θαύμαζαν τὸν Ἀλέξανδρο, γιὰτὶ εἶχε ἐπιδείξει πιὸ μεγάλη ἀγνότητα ἀπέναντι στὶς γυναῖκες τῶν Περσῶν παρὰ ἀνδρεία ἀπέναντι στοὺς Πέρσες («ὡς πλείονα ταῖς Περσῶν γυναιξὶ σωφροσύνην ἢ Πέρσαις ἀνδρείαν ἐπιδεδειγμένον», «Ἀλέξανδρος» 30. 10-11). Ἡ ἀπὸ κάθε πλευρὰ ἠθικὴ του καθαρότητα ἦταν πανθομολογούμενη καὶ ὅσο κι ἂν προσπαθήσουν οἱ κατήγοροί του δὲν θὰ βροῦν στὶς πηγὲς ἐρεῖσματα, γιὰ νὰ στηρίξουν τὶς συκοφαντίες τους.

Ἡ ἀρετὴ αὐτὴ τοῦ νεαροῦ ἀνδρα μᾶς ἐκπλήσσει, ὅταν ἀναλογιζόμαστε ὅτι στοὺς προχριστιανικοὺς χρόνους ὄχι μόνον δὲ ἐθεωρεῖτο ἡ ἀνηθικότητα ὡς ἁμαρτία, ἀλλὰ διέθετε καὶ τὴ δικὴ της θεά. Ὁ Μ. Βασίλειος μνημονεύει ἓνα περιστατικό ποὺ τὸ ἀναφέρει τόσο ὁ Ἀρριανός («Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις»,

4,19,6) ὅσο καὶ ὁ Πλούταρχος (Βίος Ἀλεξάνδρου 21κέ. καὶ Περί Ἀλεξάνδρου τέχν. 6, 338de).

Οἱ στρατιῶτες του παρουσίασαν ἐνώπιόν του στὰ Σοῦσα τὴν αἰχμάλωτη οἰκογένεια τοῦ νικημένου Δαρείου. Ἀνάμεσα στὰ μέλη της ξεχώριζαν γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ὀμορφιά τους ἡ σύζυγος καὶ οἱ θυγατέρες τοῦ Πέρση βασιλιᾶ. Ὁ Ἀλέξανδρος τὶς σεβάστηκε («κατηδέσθη») καὶ αὐτὸς ὁ τόσο νεαρὸς ἄνδρας - οὔτε τριάντα ἐτῶν τότε, ἀλλὰ καὶ κυρίαρχος τοῦ κόσμου- δὲν ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό του οὔτε κᾶν τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του νὰ σηκώσει, γιὰ νὰ δεῖ τὸ πρόσωπό τους, γιατί θεώρησε πῶς εἶναι ντροπὴ γι' αὐτὸν ποὺ κατανίκησε τόσοι ἄνδρες νὰ νικηθεῖ ἀπὸ γυναῖκες («αἰσχρὸν εἶναι κρίνων τὸν ἄνδρα ἐλόντα γυναικῶν ἠττηθῆναι» [P.G. 31, 577]).

Τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ περιστατικὸ τὸ ἐξιστοροῦν μὲ ἐγκωμιαστικὲς κρίσεις γιὰ τὴ σωφροσύνη τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλοι Πατέρες· ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (P.G. 37, 738), ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς (P.G. 91, 741), ὁ Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης (P.G. 78, 773), ὁ ἱερός Φώτιος (P.G. 102, 688 καὶ 103,1444).

Ἡ φιλανθρωπία του.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀναφέρει τὴν ωραία ἐκείνη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἀλέξανδρος μὲ μεγαλοψυχία χάρισε τὴ ζωὴ στὸν ἠττημένο βασιλιὰ τῶν Ἰνδῶν Πῶρο· καὶ προβαίνει στὴν ἐκπληκτικὴ παρατήρηση: «Καὶ ἦν αὐτῷ ἡ περιουσία τοῦ θαρρεῖν τὸ φιλάνθρωπον» (=ἡ φιλανθρωπία ἦταν ἐκείνη ποὺ χάριζε στὸν Ἀλέξανδρο τὸ ἀπαράμιλλο καὶ ἀνεξάντλητο θάρρος του [P.G. 35, 565]).

Κι ὅταν μετὰ τὴν κατάληψη κάποιας πόλης ὁ Παρμενίων βλέποντάς τον σκεπτικὸ τοῦ συνέστησε νὰ μὴν τὴ λυπηθεῖ, μᾶς θυμίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος πῶς ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ ἀπάντησε: «Γνώρισμά σου, Παρμενίων, εἶναι ἡ ὠμότητά. Δικό μου ὅμως γνώρισμα εἶναι ἡ πραότητα καὶ ἡ ἐπιθυμία μου νὰ μὴ διατρέξει κίνδυνο ἡ νικημένη πολιτεία» («σοὶ μὲν γὰρ ἐστὶν ὠμότης, τὸ δὲ πρᾶον ἐμόν, φυγεῖν τε τὴν πόλιν τοὺς κινδύνους» [P.G. 37, 813]).

Μὲ τὴν ἴδια φιλάνθρωπη διάθεση ἐλευθέρωσε, ὅπως γράφει ὁ Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Σάρδεων, ἱκανοποιώντας τὸ αἶτημα τοῦ χρηστοῦ καὶ περιφρονητοῦ τῶν χρημάτων Ἀθηναίου πολιτικοῦ Φωκίωνα (P.G. 78, 589). Κι ὅπως διασώζει ὁ ἱερὸς Φώτιος, σπάνια βρισκόταν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία δὲν εἶχε εὐεργετήσει κάποιον ἄνθρωπο. Ἄν ὅμως κάποτε τύχαινε νὰ τοῦ συμβεῖ αὐτό, ἔλεγε περίλυπος: «Σήμερον οὐκ ἐβασίλευσα» (P.G. 102, 933).

Τιμὴ στοὺς φίλους.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης γράφει πῶς οἱ σοφοὶ θαυμάζουν τὸν βασιλιὰ τῶν Μακεδόνων πρωτίστως γιὰ τὸ ἀπόφθεγμα του: «Ὁ θησαυρός μου εἶναι οἱ φίλοι μου» («τὸν θησαυρὸν ἐν τοῖς φίλοις ἔχειν» [P.G. 46, 1037]).

Τὸν ἴδιο σοφὸ λόγον ἀποδίδει στὸν Ἀλέξανδρο καὶ ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής: «Κάποιος ρώτησε τὸν Ἀλέξανδρο: Ποῦ τοὺς ἔχεις τοὺς θησαυροὺς σου; Κι ἐκεῖνος ἔδειξε τοὺς φίλους του καὶ ἀπάντησε: Σ' αὐτοὺς ἐδῶ [ἐν τούτοις]» (P.G. 91, 764).

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀπευθυνόμενος σὲ δύο φιλοσόφους διηγεῖται πῶς, ὅταν κάποτε ἕνας αἰχμάλωτος ἔδωσε μιὰ πολύ χρήσιμη συμβουλή στὸν Ἀλέξανδρο, ὁ Μακεδόνας βασιλιάς ὑπάκουσε εὐχαρίστως («ὑπήκουσε τῷ αἰχμαλώτῳ»). Κι ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ συγκαταρίθμησε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν μεταξύ τῶν φίλων του («τὸν εἰσηγησάμενον μετὰ τῶν φιλούντων ἠρίθμησε») παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν καὶ αἰχμάλωτός του καὶ ἀμόρφωτος (Ε.Π.Ε. 8, 468-9).

Προσοχὴ στοὺς συκοφάντες.

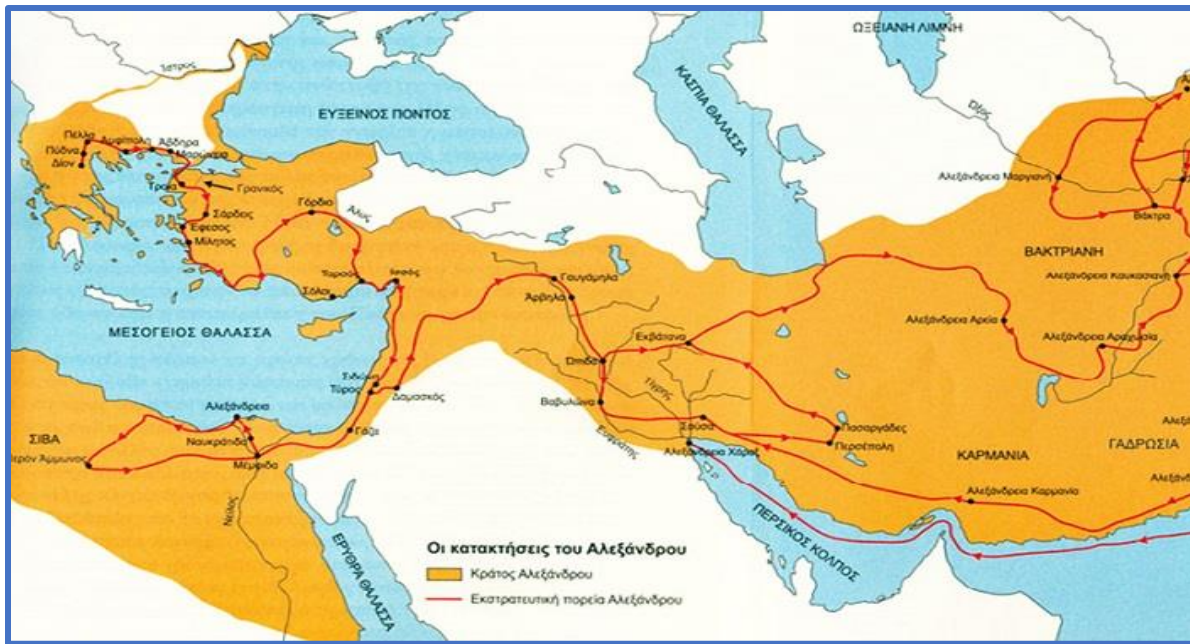
Ὁ Μ. Βασίλειος συνιστᾷ: «Ὅταν ἀκοῦμε συκοφαντίες σὲ βάρος κάποιου, νὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ Ἀλέξανδρος: νὰ τὶς ἀκοῦμε μὲ τὸ ἕνα αὐτί μονάχα καὶ τὸ ἄλλο νὰ τὸ κρατοῦμε ἐλεύθερο, ὥστε ν' ἀκούσουμε μ' ἐκεῖνο ὅσα θὰ μᾶς πεῖ αὐτὸς ποὺ συκοφαντεῖται» («τὴν ἑτέραν τῶν ἀκοῶν ἀκεραίαν ταμειυσόμεθα τῷ διαβαλλομένῳ» [P.G. 32, 296]). Τὴν ἴδια συμβουλή δίνει καὶ ὁ ἱερός Φώτιος σὲ ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν κόμητα Ἀλέξανδρο (P.G. 102, 957).

Ἐχεμύθεια.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς παραθέτει τὴν ἀκόλουθη ρήση τοῦ Ἀλέξανδρου: «Ὅποιος ὑποσχέθηκε πῶς θὰ φυλάξει κάποιο μυστικὸ καὶ δὲν τὸ φύλαξε, ἀλλὰ τὸ φανέρωσε, εἶναι ἢ ἄδικος ἢ πολὺ ἀκρατής («ἄδικός ἐστιν ἢ ἀκρατής ἄγαν»). Αὐτὸς ποὺ τὸ φανέρωσε, γιὰ νὰ εἰσπράξει κάποιο κέρδος, εἶναι ἄδικος. Αὐτὸς πάλι ποὺ τὸ φανέρωσε χωρὶς κάποιο ὄφελος εἶναι ἀκρατής. Καὶ οἱ δύο εἶναι ἐξ ἴσου κακοὶ («ἴσως δέ γ' εἰσὶν ἀμφότεροι κακοί» [P.G. 91, 848]).

Φορολογία.

Ἐπίκαιρος ἀλλὰ καὶ διαχρονικὸς εἶναι καὶ ὁ παρακάτω λόγος τοῦ Μ. Ἀλέξανδρου. Τὸν διασώζει καὶ πάλι ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς: «Ὅταν κάποιος ποὺ ἔδειχνε πῶς τὸν ἀγαπᾷ τοῦ εἶπε· οἱ πόλεις σου μποροῦν νὰ πληρώνουν περισσότερους φόρους, ὁ Ἀλέξανδρος παρατήρησε· μισῶ τὸν κηπουρὸ ποὺ βγάζει τὰ λαχανικά ἀπὸ τὴ ρίζα («κηπουρόν μισῶ τὸν ἐκ ριζῶν ἐκτέμνοντα τὰ λάχανα» (P.G. 91, 805)).

Ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ.

8.1. Τὸ πρῶτο ὄραμα τοῦ προφήτη Δανιήλ (Δανιήλ ζ' 1,3,6)

1. Κατὰ τὸ πρῶτο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Βαλτάσαρ τοῦ βασιλιᾶ τῶν Χαλδαίων ὁ Δανιήλ εἶδε ἓνα ὄνειρο... τὸ ὁποῖο καὶ κατέγραψε...

3. Καὶ τέσσερα θηρία μεγάλα, διαφορετικὸ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴ θάλασσα. ...

6. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ δεῦτερο θηρίο κοιτοῦσα προσεκτικὰ καὶ αἴφνης εἶδα ἓνα ἄλλο θηρίο ποὺ ἔμοιαζε σὰν λεοπάρδαλις· καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματός της εἶχε τέσσερα φτερὰ πτηνοῦ.

Τὸ θηρίο αὐτὸ εἶχε ἐπίσης τέσσερα κεφάλια καὶ τοῦ δόθηκε μεγάλη ἐξουσία.

8.2. Ἑρμηνεία τοῦ πρώτου ὁράματος ἀπὸ ἓναν Ἄγγελο

16. Πλησίασα τότε ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους ποὺ ἦταν παρόντες καὶ ζητοῦσα ἀπὸ αὐτόν τὴν ἐξήγηση ὅλων αὐτῶν· κι ἐκεῖνος μοῦ ἐξήγησε καὶ μοῦ φανέρωσε τὴν ἐρμηνεία ὅσων εἶδα καὶ ἄκουσα.

17. (Μοῦ εἶπε)· Αὐτὰ τὰ τέσσερα μεγάλα θηρία εἶναι τέσσερις βασιλεῖες, οἱ ὁποῖες θὰ ἐμφανιστοῦν ἐπάνω στὴ γῆ.

8.3. Τὸ δεύτερο ὄραμα τοῦ Προφήτη Δανιήλ (Δανιήλ η' 1, 5-8)

1. Κατὰ τὸ τρίτο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ βασιλιᾶ Βαλτάσαρ παρουσιάστηκε σὲ μένα τὸν Δανιήλ ἓνα ὄραμα, μετὰ τὸ πρῶτο ὄραμα ποὺ μοῦ εἶχε ἐμφανιστεῖ στὴν ἀρχή. ...

5. Καὶ καθὼς ἐγὼ συλλογιζόμενον τὸ ὄραμα μὲ τὸν κριό, ξαφνικὰ εἶδα νὰ ἔρχεται ἓνας τράγος αἰγῶν ἀπὸ τὰ νοτιοδυτικά, μὲ διάθεση νὰ κυριαρχήσει σ' ὅλη τὴ γῆ. Ὅμως λόγῳ τῆς μεγάλης του ταχύτητος φαινόταν σὰν νὰ μὴν πατοῦσε στὴ γῆ.

Ὁ τράγος αὐτὸς εἶχε ἀνάμεσα στὰ μάτια του ἓνα κέρατο ποὺ φαινόταν ἀπὸ παντοῦ.

6. Ὁ τράγος αὐτὸς προχώρησε μέχρι τὸν κριό ποὺ εἶχε τὰ δύο κέρατα, τὸν ὁποῖο εἶχα δεῖ νὰ στέκεται κοντὰ στὸν ποταμὸ Οὐβάλ, καὶ ὄρμησε ἐναντίον του μὲ ὅλη τὴν ὄρμὴ τῆς δυνάμεώς του.

7. Τὸν εἶδα ποὺ ἔφτασε ὡς τὸν κριό καὶ ἔδειξε ἄγριες διαθέσεις ἀπέναντί του καὶ χτύπησε τὸν κριό καὶ συνέτριψε καὶ τὰ δύο του κέρατα· μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπίθεση αὐτὴ τοῦ τράγου, ὁ κριὸς δὲν εἶχε πιά δύναμη νὰ τοῦ ἀντισταθεῖ.

Καὶ ἔριξε ὁ τράγος τὸν κριό κατὰ γῆς καὶ τὸν καταπάτησε καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς, γιὰ νὰ γλιτώσει τὸν κριό ἀπὸ τὴν ἐπίθεση τοῦ τράγου.

8. Καὶ ὁ τράγος τῶν αἰγῶν κατέστη πάρα πολὺ ἔνδοξος.

Ὅμως ἐπάνω στὴν ἀκμὴ τῆς δυνάμεώς του συνετρίβη τὸ κέρατό του τὸ μεγάλο καὶ στὴ θέση ἐκείνου φύτρωσαν ἄλλα τέσσερα κέρατα, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατεύθυνση πρὸς τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα.

8.4. Ἑρμηνεῖα τοῦ δευτέρου ὀράματος ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ (Δανιήλ η' 16-17, 19, 21-22)

16. Καὶ ἄκουσα τὴ φωνὴ κάποιου ἄνδρα ἀνάμεσα στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Οὐβάλ, ὁ ὁποῖος φώναξε καὶ εἶπε· «Γαβριήλ, ἐξήγησε σ' ἐκεῖνο τὸν ἄνθρωπο τὸ νόημα τοῦ ὀράματος».

17. Καὶ ἦλθε ὁ Γαβριήλ καὶ στάθηκε κοντά μου. ...

19. Καὶ εἶπε· ...

21. «Ὁ τράγος τῶν αἰγῶν εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν Ἑλλήνων (ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος)· καὶ τὸ μεγάλο κέρατο, τὸ ὁποῖο βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ μάτια του, αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος καὶ πιὸ σπουδαῖος βασιλιάς τῶν Ἑλλήνων.

22. Καὶ τὰ τέσσερα κέρατα τὰ ὁποῖα φύτρωσαν στὴ θέση ἐκείνου τὸ ὁποῖο συνετρίβη, σημαίνουν πῶς ἀπὸ τὸ ἔθνος τοῦ βασιλιᾶ αὐτοῦ θὰ ἀναδειχτοῦν τέσσερις βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν θὰ διαθέτουν τὴ δική του δύναμη».

8.5. Ἡ ἐρμηνεῖα τῆς προφητείας ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο

Ἡ λεοπάρδαλις, τὴν ὁποία ἀναφέρει ὁ προφήτης Δανιήλ, εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλιάς τῶν Μακεδόνων, ὁ ὁποῖος πέταξε σὰν πουλὶ ἐπάνω ἀπ' ὅλη τὴν οἰκουμένη. Γιατὶ κανεὶς δὲν ἦταν πιὸ γρήγορος καὶ πιὸ εὐκίνητος ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ ἦταν ὀρμητικὸς καὶ εὐκίνητος σὰν αὐτὸ τὸ θηρίο. Λέει ὁ προφήτης· «Εἶχε (ἡ λεοπάρδαλις) τέσσερα φτερά πτηνοῦ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματός της». Δηλαδή, ἀπέκτησε ὀλόκληρη τὴ δύναμη. Διότι, ἀφοῦ χῶρισε τοὺς Πέρσες σὲ δεκατρία βασίλεια, τὰ υπέταξε ὅλα. Εἶδες τὴν ταχύτητά του; Αὐτὴ τὴ συμπεραίνουμε καὶ ἀπὸ τὴ φύση τοῦ θηρίου, ποὺ εἶναι ταχύτατο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ φτερά ποὺ φέρει. Διέτρεξε ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη. «Καὶ τὸ θηρίο εἶχε», λέει, «τέσσερα κεφάλια. Καὶ τοῦ δόθηκε ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία» (P.G. 56, 230).

Ὁ προφήτης διὰ τῆς λεοπαρδάλεως βλέπει τὴ βασιλεία τῶν Μακεδόνων ... Προφητεύει, ἀκόμη, πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν κατέλυσε τὴ βασιλεία τῶν Περσῶν· μιλώντας γιὰ κριὸ ἐννοεῖ τὸν βασιλιά τῶν Περσῶν, ἐνῶ λέγοντας τράγος ἐννοεῖ τὸν Ἀλέξανδρο τὸν Μακεδόνα (P.G. 56, 383). Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλιάς τῶν Μακεδόνων κατανίκησε τὸν Δαρεῖο τὸν βασιλιά τῶν Περσῶν, ἀπέκτησε ὁ ἴδιος τὴν ἐξουσία στὸ κράτος ἐκείνου. Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος πέθανε, τὸν διαδέχτηκαν τέσσερις βασιλεῖς· ...

Ὁ προφήτης, κριὸ ἀποκάλεσε τὸν Δαρεῖο, τὸν βασιλιά τῶν Περσῶν, καὶ τράγο τὸν βασιλιά τῶν Ἑλλήνων, ἐννοῶ τὸν Ἀλέξανδρο τὸ Μακεδόνα. Λέγοντας τέσσερα κέρατα ἐννοεῖ τοὺς βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν διαδέχτηκαν...

Ὅταν πιὸ κάτω μιλάει ὁ προφήτης γιὰ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρο, λέει· «Καὶ ἰδοὺ τράγος αἰγῶν ἤρχετο ἀπὸ λιβός...». Κι ὅταν πιὸ κάτω κάνει λόγο γιὰ τὴν πολεμικὴ ἐπιχείρηση τοῦ Ἀλέξανδρου ἐναντίον τοῦ Δαρείου καὶ τὴν κατὰ κράτος νίκη του, λέει· «Ἦλθεν ὁ τράγος ἕως τοῦ κριοῦ...» (P.G. 48, 893-894).

Τὸ ἔθνος τῶν Μακεδόνων ἦταν ξακουστὸ πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ καὶ παντοῦ ὅλοι τὸ ἐγκωμιάζαν περισσότερο ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους.

Οἱ Ρωμαῖοι, ἄλλωστε, γι' αὐτόν τὸν λόγο θεωροῦνται ἀξιοθαύμαστοι, ἐπειδὴ υπέταξαν τοὺς Μακεδόνες. Διότι τὰ κατορθώματα τοῦ βασιλιᾶ τῶν Μακεδόνων ξεπερνοῦσαν κάθε λογικὴ, καθὼς, ἐνῶ ξεκίνησε ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόλη, κυρίευσε ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφήτης εἶδε στὸ ὄραμά του τὸν Ἀλέξανδρο σὰν λεοπάρδαλη μὲ φτερά· ἤθελε ἔτσι νὰ δηλώσει τὴν ταχύτητα καὶ τὴ δύναμη καὶ τὴν ὀρμητικότητα καὶ τὸ αἰφνιδιαστικὸ του πέταγμα ἐπάνω ἀπὸ τὴν οἰκουμένη μέσα σὲ τρόπαια καὶ σὲ νίκες. Λένε,

μάλιστα, πώς, όταν άκουσε κάποιo φιλόσοφο νά λέει ότι υπάρχουν άπειροι κόσμοι, άναστέναξε πικρά, γιατί, όπως είπε, αν υπάρχουν άπειροι κόσμοι, αυτός δέν κυρίευσε άκόμη ούτε έναν.

Ήταν πάρα πολύ μεγαλόφρων και μεγαλόψυχος, και όλόκληρη ή οίκουμένη μιλοῦσε γι' αυτόν. Μαζί, λοιπόν, με τή φήμη του βασιλιᾶ ὄλο και πιό πολύ αύξανόταν και ή δόξα του ἔθνους. Διότι ὀνομαζόταν Άλέξανδρος ὁ Μακεδών.

Έπομένως, καθώς ὄλοι μιλοῦσαν με θαυμασμό γι' αυτόν, που ἦταν Μακεδών, ἦταν φυσικό παντού νά μιλοῦν ἐγκωμιαστικά και για ὄσα συνέβαιναν στη Μακεδονία. Γιατί τίποτε από ὄσα λένε ἢ κάνουν οί διάσημοι άνθρωποι δέν περνάει άπαρατήρητο.

Οί Μακεδόνες, έπομένως, ἦταν άνώτεροι από τους Ρωμαίους (P.G. 62, 399).

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>